

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE MEMBRIS ECCLE-||SIAE MILITANTIS,|| TRIBVS LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

IV. De confirmatione Religionum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53880)

pane. Rursum, quosdam nudis pedibus ambulasse, alios sac- cum interius gestasse, alios humi cubasse, &c.

Iam verò quòd hæc varietas institutorum in eadem fidei consensione nihil obsit Christianæ religioni, sed potius valde profit, hinc intelligi potest, quod hac ratione prouisum est omni hominum generi, vt nemo sit, qui velit ad perfectionem tendere, & non possit. Varia enim sunt hominum ingenia, variæ propensiones, nec pares omnibus vires. Vnus diligit solitudinem, alius gaudet frequentia; vnus libenter orat, alius libentius legit, vel operatur, &c. Si ergo omnis religio requireret solitudinem, vel omnis communionem, & frequentiam; aut si omnis religio abstinentiam à carnibus indiceret, vel nulla indiceret, &c. pauci admodum religiosi esse possent. Nunc autem in tanta varietate religionum potest omnibus satisfieri.

Altera ratio esse potest, quia cùm omnis ordo initio ferueat, ac multos homines excitet ad pietatem; paulatim autem postea feruorem illum remittat; Deus subinde novos ordines excitando, quasi perpetuò feruorem in Ecclesia sua nunc per hos, nunc per illos conseruat. Certè si quis legat vitam, & res gestas sanctorum Antonij, Benedicti, Bernardi, Brunonis, Francisci, Dominici, & aliorum, qui aut novos ordines instituerunt, aut veteres iam penè collapsos restituerunt, is fatebitur esse verissimum, quod diximus de mirifico ardore in studium pietatis, & multorum hominum conuersione à peccatis ad Deum per novos ordines religiosos.

CAPVT IV.

De confirmatione Religionum.

 RIVR hoc loco breuis quædam dubitatio, an religionū institutio libera sit, an verò egeat summi Pontificis confirmatione, sed facilis est solutio. Duo siquidem in omni religione inueniuntur; essentia ipsa religionis, quæ in tribus votis sita est; & determinatio illius essentiæ ad certum modum viuendi. Et quidem essentia religionum in Euangelio fundamentum habet, vt paulò post demonstraturi sumus: proinde ex hac

NN n 2

parte

parte non egent religiones Pontificum approbatione. Modus autem ille varius, quo tria vota suscipi possunt, non perspicue in Euangelio elucet, & non parum ex prudentia & directione humana pender. Quare Pontificis confirmatione indigere potest, & nunc re ipsa, propter ius positum nouas religiones prohibens, omnino indiget. Itaque Antonius, Basilius, Augustinus, Benedictus auctores religionum fuerunt, nec ullam leguntur à Pontifice approbationem quaesuisse, propterea quod nondum exstaret ius ecclesiasticum id præcipiens. Condendi autem noui iuris haec fuit occasio.

Ad annum Domini circiter M.C.LXX. pauperes de Lugduno ordinem quendam religiosum instituerunt, sed multis admixtis superstitionibus, & hæresibus. Quocirca à Lucio Alexandri III. successore hærescos damnati fuerunt, & seculorum reprobata, ut scribit Abbas Urspergensis in Chronico anni M.C.C.XII. Illi verò postmodum, id est, tempore Innocentij III. sedem Apostolicam adeuntes diu institerunt, ut idem auctor ait, ut reconciliarentur, & religionum confirmaretur, nec tamen impetrarunt.

Inde igitur factum est, ut B. Franciscus, & B. Dominicus volentes similiter novos ordines instituire, & metuentes, ne sibi accideret, quod videbant accidisse Waldensibus, noluerunt confidere suo iudicio, sed à Pontifice confirmationem petiuerunt, & impetrauerunt. Paulò autem post in Concilio Lateranensi generali considerans Innocentius III. periculum, quod imminabat Ecclesie, si unicuique liceret nouam religionem excogitare, prohibuit, ne deinceps ullus nouus ordo institueretur, nimirum sine approbatione Apostolicæ sedis, ut habemus cap. fin. de Relig. dom. quod decretum renouauit Gregorius X. in Concilio Lugdunensi, ut habemus cap. Vnico de Relig. dom. in Sexto.

Atque hinc cœpit esse necessarium,
quod ante erat liberum.

